

7. Isten atyai szeretetének végetlen ereje és kérésünk meghallgattatásán való nagy öröm sokkal bámulatosabb erőt gyakorol lelkünkre, mint bármely anyagi eredmény a bethesda tavában. Nincs egyébre szükségünk, hogy jók legyünk, mint erre a bizalomra. Tekintélyen nyugvó hit, félelemből gyakorolt istentisztelet, vallás, mely rettegésen, üdvösség, mely helyettesítésen alapszik, nem adhatja meg a léleknek a benső békét.

8. Ne félj semmit azon rossz befolyásoktól, a melyek körül vehetnek. Igyekezz mindig arra, hogy minél nagyobb befolyást gyakorolhass te a világra a nélkül, hogy sorra várákozna, hogy a világ küzdelmei és kísértései mennyire befolyásolhatnának téged.

9. Minden tehetségedet és minden erődöt használd fel. Azt ki nem meritheted.

10. Kezdj minden reggelt örvendezve.

(Az „Inquirer“ angol lapból.)

FERENCZ JÓZSEF.

G o n d o l a t o k.

1906 ápril hó.

Véleményedet soha se erőlted másra, mert a nélkül is elfogadják, ha helyes. Rossz árut csak csaló kereskedő köt a vevő nyakára, ha jó az, úgy is megveszik.

Ki másnak vermet ás, maga esik belé — mondják, de ha az igaz lenne minden esetben, mennyivel kevesebb szerencsétlenség lenne a világon.

Ne higyjük el magunkról hamar, hogy mily okosak vagyunk, mert annál nagyobb lesz csalódásunk, midőn magunk meggyőződünk róla, hogy nem voltunk azok.

Tanácsot, ha nem kérnek föl arra, ne adjunk, mert azzal tyukszemére lépünk annak, kit amúgy is szorit a lábbelije. Ezt pedig nem szokták megköszönni.

Minél egyszerűbben beszélsz, fejezd ki gondolataidat, annál jobban megértenek; tehát úgy beszélj!

Az ifjak azt tartják az öregekről és némelykor hangosan ki is nyilatkoztatják, hogy azok szamarak, elmaradottak, nincsenek a helyzet magaslátán. S midőn ők is abba a sorba jutnak, csak akkor

látják át, hogy nem volt mindenben igazuk. Nem esoda, hisz alólról az ember nem láthatja, hogy mi történik a hegy tetején s a mi alól kicsinynek tetszik, az még lehet a magasban „nagy“ és érdeemes a megfontolásra.

Légy türelmes a más hibái iránt, légy mindig igazságos, lehetsz néha könnyelmű, olykor nagylelkű is és légy mindig megfontolt, csak midőn a két utolsó előttit gyakorlod, utóbbit ne hidd be a tanácsba.

Az ember életezélja, hogy boldog legyen. A hány ember, annyi út vezet annak eléréséhez. Csak — miután irányt magunknak kell választanunk — megfontolással induljunk útnak és azon is maradjunk, mert csak ott található föl, a mit keresünk. Kapkodás a siker megrontója.

Az irigység aláássa nemesebb érzelmünket s a mellett ezáltal, ha nem lesz egyszersmind tetteink irányítója. A kiktől valamit irigyeltünk, azok nem tudnak róla, csak a mi kedélyünket rontja meg és tesz saját magunkkal elégedetlenekké.

Hogy az irigységet legyőzhessük, nagy lelki erőre van szükségünk. A méreg romboló hatását az által gyengítjük, ha kicsiny adagokkal szoktatjuk hozzá a szervezetet. Kedélyünkről is az ismétlés fegyverével irtjuk ki ezt a reátapadott miazmát. Annyiszor keresük föl, annyszor jöjjünk érintkezésbe az irigyelt tárgygyal vagy egyénnel — azon elhatározásunkkal, hogy levetjük magunkról ezen nemtelen érzésünk minket uraló minden részecskéjét, míg azon vesszük észre magunkat, hogy megszabadultunk tőle. Gyakori mosakodás megtisztítja a legpiszkosabb embert. Lelki mosakodás — újra mosakodás és megújnodva kerül ki kedélyünk a megpróbáltatásból, midőn jó lélekkel közeledhetünk ahhoz, kit azelőtt irigyeltünk s szóval: Légy üdvözölve barátom! elősmerve annak jó, nemes tulajdonságait és azoknak, miket bir, értékes, szép voltát, — mi azelőtt keserű érzést keltett föl bennünk. — Mert úgy érezzük, megtisztultunk erős akaratumk tüzében, mint a nemes ércz a tűzben kiválik a salaktól. Próbálja meg, ki javulni akar, meglátja, hogy így lesz.

Az öröm oly virág, a mely ott nyílik, a hol őt megbecsülni tudják és a hol tőle az öröm és fájdalom könnyeit nem sajnálják.

Ha kárt szenvedsz, soha se törődj hosszasan rajta, hanem igyekezz azon, hogy máskor elő ne fordulhasson. Így szól és tesz az okos ember, míg az átlagember, miután vesztesége fölötti

haragjának kellőleg bizonyosságát adta: szavak áradatában komoran néz maga elébe és szidja a végzetet, mely csak őt keresi föl, de a törekvést, hogy gátat emeljen a bajnak, nem észlelhetjük.

Ki megy többre az életben, kinek mindig jár a szája, de mit sem tesz, vagy megfordítva? Milyen egyszerű, kéznél van a felelet! S mégis mily kevesen követik.

Az ember a teremtés első lényec. Úgy van. De csak addig, míg szenvedélyein uralkodni tud. Ezen határon túl kezdődik az állati élet: az ösztönök uralma, midőn az hajt minket, mint hajót, melynek nincsen kormányosa.

Épp most jelentették, hogy elpusztult egy béresökröm, mi tulajdonképpen indító oka volt előbbi szemlélődésemnek; de megvallom, bár eleget kutattam utána, még módját nem találtam, hogy ez eset egy évben többször elő ne forduljon. Így természetesen szerényen bévonulok az átlagemberek sorába.

1906 május hó.

Midőn hasznodat keresed, úgy intézd, hogy az ne táplálkozzék a mások kárán. Nehéz probléma: mondják. Igaz. De csak megfejthető. Avagy a becsületes emberek mind élehetetlenek!

Megyek a magam útján, keresem az igazságot. Velem indulnak mások is, ugyanazon czélzattal, de más és más irányban. Az a kérdés, hogy hol találkozunk? És tülekedésünkben, az út fáradalmi között, nem vetjük-e le magunkról, akadályozó teher gyanánt azt, a miért kiindulánk? Mint a fiahordó, mely eldobja magzatait, hogy a vadász elől meneküljön.

A kerti út szélén leszakított rózsát találok. Mily jól veszi ki magát a fehér fővényen. De mit mond hozzá a szegény megvetett, oda dobott rózsabimbó? Egy ifjan letörött életben maradott-e még reménység-törekvés a boldogság felé? És akad-e ifju, ki azt felvéve, valóra váltsa?

Sok ember elhitei magával, hogy jó. Mert úgy tudja, hogy rosszat nem cselekedett. De elég-e ez? midőn semmit sem tettünk annak gyarapítására.

Külszin, látszat fedi az emberek tetteit. De ha föllebbentjük az élet faláról az azt borító drapériát, mely szemünket gyönyörkötötte, mennyi reátapadott szennyre akadunk: azoknak tetteire, kik megtéveszteni akartak.

BÁRÓ PETRICHEVICH-HORVÁTH KÁLMÁN.

Északy Károly.

1818—1907.

A magyar nemzeti szellemnek egy igaz harczosa távozott el magas életkorban.

A szabadságharcban Csányi kormánybiztos mellett működött. Azután az ötvenes években irodalommal foglalkozott; számos szindarabot irt, melyek közül különösen a „Cydoni alma“ nem egy előadást ért meg. Az alkotmányos élet helyreálltával megnyilt előtte a mérnöki pálya, a melyre készült volt s ettől fogva e hivatásának szentelte munkaerejét, előbb mint a ministeriumba beosztott főmérnök, később mint kolozsvári államvasúti főfelügyelő és azután mint üzletvezető. Az irodalomban ritkán jelenik meg, de annál gyakrabban a közéletben és azzal az erős nemzeti érzéssel, mely magas műveltséggel és lelki nemességgel párosulva, sajátja volt.

Ez tette tiszteltté alakját s személyiségét kedvelté jó kedélye. Renan mikor idősb korában egyszer szülőföldjét, Bretagne-t meglátogatta, áldotta azt a földet, mely a jó kedélyű bretagne-iakat szüli, mert annak tulajdonította, hogy a jó kedély őt is kísérte az életen keresztül. Északy derült kedélyvilága is áldást sugárzott arra a földre, mely túl a Dunán őt szülte.

Egyházi gyűléseinkkor mondott felköszöntőivel hagyja hátra közöttünk áldott kedélyének emlékét s folyóiratunkban pedig az „illusio“-ról irt szellemes értekezésével.

Az irodalom iránt sohasem szünt meg érdeklődni s az Erdélyi Irodalmi Társaság és a Petőfi-társaság megalakításában tevékeny részt vett.

Szép emlék, a mely utána fönmarad.

PÉTERFI D.